

[Korsgaard.]

Grund til at overveje enkelte Ting, og det vil jeg for saa vidt antage. Om den Gæld, der er stiftet indtil April 1940, skal kunne tages med, er en af de Ting, som jeg mener der kan tales om, og jeg vil derfor haabe, at Lovforslaget bliver henvist til et Udvalg, ogsaa fordi man der kan faa at vide, hvordan Loven har virket i den Tid, den har været gældende, og om Staten har haft Tab paa de Laan, der hidtil har været ydet. Men jeg tør, som sagt, allerede paa nærværende Tidspunkt tilsige den højtærede Minister min Støtte til at faa Lovforslaget gennemført.

P. N. Petersen (Røjle): Paa mit Partis Vegne skal ogsaa jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag om Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Gæld til velvillig Behandling og endelig Vedtagelse, idet jeg dog forudsætter, at der bliver Adgang til at drøfte visse Enkeltheder i et Udvalg.

Jeg kan i det væsentligste tiltræde de Betragtninger, som er gjort gældende af det ærede Medlem Hr. Kr. Johansen, det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen og det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der alle har givet Udtryk for Betimeligheden af at fortsætte denne Lovgivning endnu et Par Aar. Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard bl. a. nævnte Kurstabet paa Obligationerne og de Vanskeligheder, som dette har givet Anledning til, kommer vi endnu en Gang til det gamle Spørgsmaal, om det vilde have været bedre at udbetale Laanene i rede Penge i Stedet for i Obligationer. Jeg vil i hvert Fald paa nærværende Tidspunkt afstaa fra at stille Forslag om en Ændring i saa Henseende, men jeg konstaterer, at det havde været bedre, om det kunde have ladet sig gøre at udbetale Pengene kontant.

De Ændringer, der findes i Lovforslaget, betyder for en væsentlig Del en à jour-Føring af de gældende Tidsfrister, og det er der ikke videre Grund til at opholde sig ved, naar man lige undtager § 5, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen omtalte, og hvorefter Afdragene allerede skal paabegyndes den 1. Juli 1943. Det maa herved erindres, at da vi fik Loven af 1936, var der ikke mindre end 5 Aar at løbe paa, inden Afdragene skulde begynde, og set paa denne Baggrund synes jeg egentligt, det vilde være rimeligt, om man her kunde opnaa en lidt længere Tidsfrist. Bemærkningerne til Lovforslaget indeholder i Virkeligheden ogsaa en Beklagelse af dette

Forhold, idet de peger paa Vanskelighederne ved at udskyde Fristen til et senere Tidspunkt som Følge af Amortiseringen af Statsobligationerne. Jeg erkender, at disse Vanskeligheder er til Stede, men jeg synes alligevel, at der i Udvalget bør gøres et Forsøg paa at overvinde disse Vanskeligheder.

Landbrugets indskrænkede Produktionsapparat vil efter al Sandsynlighed berede store Vanskeligheder for de Landmænd, der berøres af denne Lovgivning, og jeg tror derfor, det vil være rigtigt, om Administrationen ændrer sin Praksis paa visse Omraader under Hensyntagen hertil.

Formaalet maa selvfølgelig være dette, at de paagældende Debitorer skal kunne klare deres Forpligtelser, naar Saneringen er tilendebragt, og derfor har man hidtil med Rette lagt Vægt paa, at de normalt var i Stand til at betale deres Skatter og Terminsydelser, hvorfor Skatter og Terminsrestancer kun i begrænset Omfang kunde indfries af Saneringslaan. Alt dette er i Princippet rigtigt, men det forhindrer ikke, at Forholdene kan blive saa overmægtige, at det i en Overgangstid vil være forsvarligt at fravige denne Praksis og lade Saneringslaanene dække al Gæld. Jeg gaar ud fra som en Selvfølge, at den højtærede Minister vil være opmærksom paa dette Forhold.

Jeg er ganske paa det rene med, at ogsaa denne Lov vil møde en vis Kritik ude i Befolkningen, ligesom det har været Tilfældet med den hidtidige Akkordlovgivning og Saneringslovgivning, saa meget mere som Anvendelsen af Ordningen tilsyneladende er ved at ebbe ud. Men som jeg allerede har antydnet, er der i hvert Fald ikke ringe Sandsynlighed for, at Arbejdet ude i Amterne vil blusse op igen, naar Virkningerne af Produktionsindskrænkningen for Alvor begynder at gøre sig gældende, og derfor er en Forlængelse af Loven højst paakrævet. Skulde det saa imod Forventning vise sig, at der ikke bliver større Brug for Loven, er det blot saa meget desto bedre.

Nu kan det maaske siges, at Kritikken over for selve Vilkaarene for Saneringen bliver mindre og mindre, men derimod udtaler man med stigende Styrke, at Saneringen bidrager til at holde Ejendomspriserne oppe, og det kan der maaske være noget om. Men i Virkeligheden er det nu kun saare lidt. Der er helt andre Aarsager til de høje Ejendomspriser, som vi daglig har for Øje, ikke mindst den Omstændighed, at vi op gennem Aarene er vejet tilbage for